

Емануел Икономов

Малки убийства

– Имаме гости, Сам. Чуваш ли ме? Не сме сами!

Сам Нийл свали шлема от главата си, изчака да свърши копирането върху дискетата, извади я от устройството и я прибра в джоба си.

– Сам! – дочу той от вградените в шлема слушалки. – Сам, засекали са ни...

Гласът бе слаб, но все пак бе странно, че в него не се долавяше паника.

„Очистете го!“ – представи си Сам заповедта, която полицията сигурно вече бе дала. Но нямаше да бъде преследван от хайка като в старите филми. Екзекуторът на крадец на данни като него щеше да е някоя операторка в изчислителния център.

Просто щеше да бъде изтрит от паметта на компютъра.

* * *

– Човек с такова име никога не е живял тук – отвърнаха му от отдел „Справки“.

Боб Пирсън любезно благодари и прекъсна връзката. Очакваше да чуе именно такъв отговор. С него обаче проверката му не свърши. Ако някой – например Памела – се опъне и каже... Какво? Какъв общоизвестен факт, освен че е неин съпруг? „Та Сам Нийл ни бе съученик! Как тъй не е съществувал? Има го на общата снимка на випуска при завършване на гимназията...“

Точно така! Снимката. Боб отвори базата данни на местното училище и извика въпросната фотография, пазена в архива. На мястото на главата на Нийл се виждаше голям букет цветя, който изглежда се държеше от момичето вляво – Памела, ученическата любов на Сам. И на Боб.

Явно онези от полицията добре си бяха свършили работата. Ако някъде в компютъра изобщо бе останала следа от Сам Нийл, той навярно щеше да е по-нищожен и от литературен герой.

А ако някой продължи да твърди, че го познава, ще свърши или в лудницата, или в небитието – също като Сам. Да престане човек да съществува в компютъра е по-лошо от смърт – потърпевшият губи своята самоличност и заедно с нея всичко останало, включително правото на живот. Няма пари, няма име, няма банкова сметка, жилище, медицинска застраховка, социално осигуряване. Дори не може да бъде погребан.

* * *

Когато Памела му отвори и го покани, Боб пристъпи замаяно, чудейки се откъде да започне. Но всичките му мисли се изпариха, когато влезе в хола и видя Сам да седи в креслото си пред телевизора. Беше се полуизвърнал към него и го гледаше най-невъзмутимо.

– Сам, какво правиш тук? – избухна накрая Пирсън. – Знаеш ли какво я чака Памела, ако...

– Да не си се побъркал, Боб? – прекъсна го Памела. – Защо наричаш „Сам“ съпруга ми Пол?

– Мъжът ти Пол ли се казва?

– Какво, нима не го познаваш вече? – отвърна едно тя.

Боб я изглежда недоумяващо. После започна да се досеща какво има предвид и се втурна към компютъра върху бюрото пред прозореца.

На екрана отново се появи абитуриентската им снимка. Памела продължаваше да държи нелепия – според него – букет. За миг се почувства още по-объркан, след което разгледа внимателно снимката. Намери лицето на приятеля си на друго място и провери името в текста отдолу – човекът се казваше Пол Ригс.

Появявайки се отново на снимката по този начин, Сам/Пол трябваше да е заместил образа на някой друг, но именно чий? Кой липсваше сега? Боб се опита да си припомни съучениците им един по един и откри лицата им на снимката. Като че ли всички бяха там.

Изведнъж се вцепени. От снимката бе изчезнал той самият. Обърна се гневно и едновременно с това уплашено към Сам.

– Как смееш...

– Не се прави на глупак, Боб. Само ти знаеше кода за достъп. И защо, след като ни засякоха, единствено аз бях изтрит, а ти не? Нима смяташе да накараш Памела да повярва, че никога не съм съществувал?

КРАЙ

© 1996 Емануел Икономов

Разказът е публикуван под псевдонима Том Антъни.

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2001

Последна редакция: 30-Sep-2001

Публикация:

Списание „PC World“, бр. 6/96

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3626>]